

עפ"ת 55043/07/21 - אלחורטי ריאד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55043-07-21 אלחורטי ריאד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52211009171

כבוד השופט עמית יורם צלובניק	בפני
אלחורטי ריאד	מערערים
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

פסק דין

בפניי ערעור כנגד החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת מ' כהן) מיום 24.6.21 בתיק תתע 3995-04-20 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 21.6.21 (ובקשות לעיון מחדש) לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו ביום 6.5.21 שבגדרו הורשע המערער בנהיגת רכב ביום 1.3.20 בהיותו שיכור - בבדיקת הנשיפה נמצא ריכוז אלכוהול של 356 מק"ג - בניגוד לסעיפים 62(3)ב64(א)(3) 39א לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן- **הפקודה**) וסעיף 169 א(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, והוטל עליו קנס בסך של 3000 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 24 חדשים ופסילה מותנית.

המערער זומן תחילה לדיון ביום 19.4.20. הדיון שונה ונקבע ליום 18.10.20. לדיון זה מצוי אישור מסירה בהדבקה לאחר 3 פעמים שהמערער לא היה בבית. הדיון נדחה פעם נוספת ליום 21.1.21. בתיק מצוי אישור מסירה מיום 24.9.20 לפיו נמסר אישור מסירה לאדם בשם "סוגוד" המתגורר בבית, ואשר נראה בן למעלה מ-18 שנים. הדיון נדחה פעם נוספת ליום 6.5.21 - המועד בו נידון המערער בהיעדרו. בתיק מצוי אישור מסירה לדיון זה מיום 21.1.21 שנמסר לאדם בשם "סאלם" המתגורר בבית, הנחזה להיות מעל גיל 18. ב"כ המערער טען בבקשתו מיום 21.6.21 לביטול פסק הדין כי הן "סוגוד" והן "סאלם" אינם מוכרים למערער, וכי דוח העבירה רצוף "כשלים" ואין להסתמך עליו.

בית המשפט דחה את הבקשה וקבע בהחלטתו מיום 24.6.21 כי **"הבקשה הנוכחית אינה נתמכת בתצהיר ובמסמכים ומעלה טענה כללית כי הנאשם מכחיש את ביצוע העבירה....ההמצאה בוצעה על ידי דואר ישראל אולם המבקש לא צירף מסמכים מרשות הדואר המעידים על נסיבות ביצוע ההמצאה"**.

בבקשה נוספת מיום 15.7.21 לביטול פסק הדין, שנדחתה אף היא בהחלטה שניתנה ביום 18.7.21, טען ב"כ המערער כי התצהיר לא צורף "בשוגג ובתום לב", וצירף תצהיר של המערער מיום 14.7.21 כי אינו מכיר את סאלם. עוד נטען כי בדוח ובמסמכים נלווים שנערכו על ידי השוטרים שערכו את המערער לבדיקת השכרות, נמחק מספר הרכב ושונה בכתב יד, ולא ברור אם זהו רכבו של המערער. עוד נטען כי שעת עצירת הרכב על פי הדוח היא 00:04; דוח פעולה אחר מציין שעת פתיחת אירוע - 00:18, בעוד כתב האישום מציין את השעה 03:07; נטען גם כי קיימת אי בהירות לגבי

מועד הופעת שוטר נוסף במקום, כשעתיים וחצי לאחר פתיחת האירוע כעולה מהתיעוד.

לבקשה דומה נוספת לביטול פסק הדין מיום 22.7.21 שנדחתה אף היא, צרף ב"כ המערער את דוחות השוטרים שהיו מעורבים בעיכובו של המערער לאחר שנסעו בעקבות רכבו; נטען כי קיימות אי התאמות בין הדוחות לגבי הנסיבות הקשורות בנסיעה בעקבות הרכב, וכן לגבי הפיקוח על המערער לצורך מניעת אכילה או עישון, קודם לביצוע בדיקת הנשיפה. בעניין זה צוין כי אחד השוטרים, חוסאם, טען שהמערער היה תחת פיקוחו בעוד שהמערער היה תחת פיקוחם של השוטרים אביב ונועם. עוד צוין כי בדיקת ה"מאפיינים" שנערכה למערער על ידי השוטרים נמצאה תקינה.

בערעורו חוזר ב"כ המערער על עיקר הטענות שעלו בבית משפט קמא באשר לזימונו של המערער, ולכך שלא נערך דיון בסימני השאלה המתעוררים נוכח תיעוד האירועים והכנת כתב האישום, המעוררים חשש לעיוות דין.

אין אני רואה מקום לקבלת הערעור.

באשר לזימונו של המערער. על אישור המסירה לדיון שנערך ביום 6.5.21 חתום כאמור, אדם בשם "סאלם", ומופיע שם עובד הדואר (**נור נח**) שביצע את המסירה. אותו דוור חתום לכאורה, על מכלול אישורי המסירה שבוצעו בביתו של המערער, ובכללם אישור המסירה עליו חתום "סוגוד", וכן 2 אישורי מסירה נוספים מהם עולה כי המערער לא נמצא בביתו 3 פעמים והאישורים הודבקו. נמצא על פני הדברים, כי מדובר באותו עובד הדואר שפקד את ביתו של המערער מספר פעמים, וביצע מסירות כנדרש. טענת המערער כנגד אמיתות אישורי המסירה לא נבדקה על ידי המערער בחקירה בדואר, שניתן היה לערכה על נקלה נוכח העברת מכלול דברי הדואר על ידי אותו דוור, והמערער לא הפריך את חזקת המסירה כפי שקבע בית משפט קמא.

אכן, היה על בית המשפט להידרש לטענות לעניין דרך תיעוד הנסיבות הקשורות בבדיקת השכרות, וראוי היה לקבל את תגובת המשיבה; עם זאת ראוי לציין, כי בבקשה הראשונה שלא נתמכה בתצהיר, לא פורטו הטענות ולא עלתה ממנה אלא טענת כפירה כללית, וגם הטענות הנוספות לא הועלו כמקשה אחת, והמסמכים צורפו רק לבקשה האחרונה.

לאחר בחינת טענותיו של ב"כ המערער בדיון בפניי, שמיעת תגובת המשיבה, ועיון בתיעוד שהוצג, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות טענות ההגנה.

בעניין זה אדגיש, כי מעבר לטענות המכוונות ל"פריפריה" של בדיקת הנשיפה, לא עולות כל טענות ממשיות כנגד דרך ביצוע הבדיקה ותוצאת הבדיקה כשלעצמן.

באשר לשינוי במספר הרכב צוין בדוח שערך השוטר חוסאם ג'ואמיס כי נערך תחילה רישום שגוי של מספר הרכב, שתוקן על ידי השוטר. יש לזכור בעניין זה כי המערער אינו חולק על כך שנהג ברכב, וכי הרכב עוכב על ידי השוטרים והועבר לתחנת המשטרה; הטענה הנוספת כי חוסאם לא פיקח על המערער בעת הנסיעה לבל יאכל או ישתה, נכונה

כשלעצמה, אלא שמדוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות ומהדוח שערך השוטר, עולה כי הפיקוח על המערער היה מהשלב שלאחר עצירת הרכב בו הועבר המערער לתחנה, ועד שבוצעה בדיקת הנשיפה, והמערער הושם בתא נפרד עד שהתאפשרה בדיקת הינשוף בתחנת משטרה אחרת באיזור ראשל"צ, וזאת למעלה משעתיים לאחר עיכובו הראשוני של המערער; עיכוב זה מבהיר את פער השעות בין שעת "פתיחת" האירוע לבין ציון מועד העבירה בכתב האישום, המשולב, על פני הדברים, במועד ביצוע הבדיקה.

עוד יש לציין כי בדיקת ה"מאפיינים" היתה תקינה כפי שציין ב"כ המערער, אולם מדוחות השוטרים עלה כי נדף מפיו של המערער ריח אלכוהול, והמערער אישר בפניהם כי שתי כוסית ויסקי. לכך יש להוסיף את הנאמר בדוח שערך השוטר חוסאם בדבר התנהגות פרועה של המערער בשלב העיכוב, אי שיתוף פעולה לעניין זיהוי, הרמת קול וניסיון להעביר את מפתחות הרכב לאדם אחר שהיה במקום בזמן העיכוב, ואף בכך יש כדי להוות ראיה מסייעת למצב של שכרות.

באשר לסתירות הנטענות הנוגעות למעקב אחר הרכב, לפני עיכובו של המערער, הרי שאלה אינן נוגעות לדרך ביצוע הבדיקה ולאמינותה, וכאמור לא עולות טענות בעניין זה.

המערער קובל עוד על חומרת העונש אולם עונש זה משקף את חומרת העבירה של נהיגה בשכרות שהיא בנפשנו, ואת דרישת ענישת המינימום בסעיף 69א לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961. לחובת המערער 10 הרשעות תעבורה קודמות, ולא נמצאו נסיבות מיוחדות שבגינן יש מקום לסטות לקולא מעונש המינימום.

בנסיבות אלה - נדחה הערעור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ' חשוון תשפ"ב, 26 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.